

גיליון 24, 18 ביוני 2014

ברדק אובמה

השתלטות טרוריסטים הפועלים בהשראת אל-קאעדה על חלקים מעיראק, היא תולדה של מדיניות ההפרד-ומשול העדתית שהנהיג הכיבוש האמריקאי

טרוריסטים כמושים מארגון "המדינה האיסלאמית של עיראק וסוריה הגדולה" (ראשי תיבות בערבית: דאע"ש), אשר התפלג מארגון אל-קאעדה, השתלטו בשבוע שעבר על העיר מוסול בצפון עיראק, שהיא העיר השנייה בגודלה במדינה ומרכז חשוב של תעשיית הנפט. בין לוחמי דאע"ש שכבשו את העיר מצויים גם כאלה שחצו את הגבול מסוריה, לאחר שהשתלטו על חלק מהגבול בין שתי המדינות. מדובר בארגון בעל תפיסת עולם פונדמנטליסטית סונית-קיצונית, אשר ביצע פשעים רבים נגד אזרחים בשטחים שכבש בסוריה.

"הטרור מכוון נגד כולם, ללא הבדל דת, עדה או לאום", נכתב בהודעה שפרסמה הלשכה הפוליטית של המפלגה הקומוניסטית העיראקית ב-10 ביוני. "מטרתם של הטרוריסטים היא לשים קץ לחיים הפוליטיים בארצנו, ולהשיב אותה לרודנות ולחשכת ימי הביניים. על בני עמנו – מכל הלאומים, הדתות והעדות, וללא הבדל השקפה רעיונית – להתלכד מול הסכנה הגלומה בדאע"ש ובכוחות האזוריים והבינלאומיים העומדים מאחוריו".

כתוצאה מהמשבר, גובר בארה"ב הלחץ על הבית הלבן להגביר את משלוחי הנשק לממשלה העיראקית, בראשות נורי אל-מאליקי, וכן לשלוח את חיל האוויר האמריקאי להפציץ בעיראק. קו פעולה זה – שתומכיו נמנים עם המפלגה הרפובליקנית – מציע בעצם שיבה לדוקטרינת בוש של התערבות צבאית ישירה במזה"ת, על כל המשתמע מכך: אסון עבור העם העיראקי, אבידות לצבא האמריקאי, והוצאות צבאיות בגובה מיליארדים רבים של דולרים, שיכולים להיות מושקעים תחת זאת בפתרון המצוקות החברתיות הקשות בארה"ב עצמה.

המתחים העדתיים הקיימים כיום בעיראק הוחרפו בעקבות השימוש שעשו כוחות הכיבוש האמריקאי במדיניות של הפרד-ומשול. לאחר שארה"ב, בריטניה ובעלות בריתן כבשו את עיראק ב-2003, הן מיהרו לבחוש בפוליטיקה העיראקית, לחדד הבדלים בין סונים, שיעים

וכורדים, ולעודד מתחים בין-עדתיים ובין-שבטיים. ממשלת אל-מאליקי – שהוקמה בחסות הכיבוש האמריקאי – לא פעלה להפסקת מדיניות זו, וכעת נאלצת להתמודד עם תוצאותיה. אל-מאליקי, בן העדה השיעית, הואשם לא אחת כי ממשלתו דיכאה את הסונים, אשר מהווים מיעוט בעיראק. הדבר איפשר לארגוני טרור סוניים קיצוניים, דוגמת דאע"ש, להצטייר כמגיני הסונים מול הממשלה.

כיצד ניתן להסביר את העובדה שפחות מאלף לוחמי דאע"ש הצליחו להניס 30,000 לוחמים מצבא עיראק ולכבוש את מוסול, עיר שחיים בה 1.8 מיליון תושבים? ההסבר לכך הוא שהצבא העיראקי לא הובס בקרב – אלא פשוט סירב להילחם. זו עדות לחוסר האמון שרוחשים רבים מהסונים, ביניהם גם חיילים בצבא, לממשלתו של אל-מאליקי. גם הערים ג'אלולה וסעדיה נכבשו בידי המורדים ללא קרב, לאחר שחיילי צבא עיראק נטשו את עמדותיהם.

המשבר בעיראק הוא פרי מדיניותם ההרסנית של האימפריאליזם האמריקאי ושל הריאקציה הערבית – הן העיראקים ששיתפו פעולה עם כיבוש ארצם והן המשטרים במפרץ, אשר גיבו את המלחמה בעיראק. זו המציאות שהצמיחה מתוכה כוחות דוגמת דאע"ש, אשר מהווים כיום את הסכנה העיקרית לעתידו ולביטחונו של העם העיראקי. כדי לצאת מהמשבר, אי אפשר להציע עוד מאותו הדבר. במקום מתן שירות למעצמות האימפריאליסטיות, חיוני שהעם העיראקי וכל עמי האזור ישמרו על עצמאותם, ובמקום פלגנות עדתית וכיתתיות – חיוני שיעלו על דרך של הבטחת אחדות לאומית על בסיס דמוקרטי ומתקדם.

חטיפת הנערים והממשלה המקרבנת

הנערים אייל יפרח, נפתלי פרנקל וגיל-עד שער נעלמו ב-12 ביוני, בעת שחיכו לטרמפ באזור ההתנחלויות גוש עציון. הרשויות הגדירו את העלמם חטיפה. בעת כתיבת שורות אלה, לא ידוע מה עלה בגורלם.

חטיפה, כמו כל פעולת טרור נגד אזרחים, ראויה לגינוי. אך מצופה שהמגנים יבואו בידיים נקיות. ממשלת נתניהו וראשי הצבא ושירותי הביון, המנהלים את כיבוש השטחים הפלסטיניים בשיטות דיכוי וטרור ממלכתי, בנישול מהקרקע ובמאסרים פוליטיים, לרבות מינהליים, נושאים באחריות מלאה לאווירה שמולידה מעשי תגובה כמו חטיפת נערים.

נתניהו בצביעותו תבע מהרשות הפלסטינית, שבממשלתה החדשה כלל אינו מכיר, להחזיר את החטופים. כך קרסה באחת היוהרה של כוחו הכל-יכול של צה"ל, אשר מתיימר למנוע טרור בשטחים הנשלטים על-ידי (שטחי C), כמו זה שבו שהו שלושת הנערים בעת העלמם.

ראשי הממשל הישראלי, אשר סירבו למלא התחייבותם לפעימה הרביעית של שחרור האסירים הפלסטיניים; המחזיקים 190 פלסטינים במעצר מינהלי ללא משפט; המסרבים להיענות לדרישות האסירים שובתי הרעב, ובמקום זאת מקדמים חוק אכזרי של הזנה כפויה (ר' ע' 4); אשר מכינים חוק נגד חנינה לאסירים פלסטינים – מגלים פעם נוספת, כי כל דיכוי נתקל בהתנגדות המדוכא, אפילו לאחר 47 שנות כיבוש.

הדרך למנוע חטיפות ופעולות דומות נגד אזרחים היא השגת הסדר מדיני, אשר יכבד את זכות העם הפלסטיני למדינה עצמאית וריבונית, שבירתה ירושלים המזרחית, בצד ישראל, ושחרור כל האסירים הפוליטיים הפלסטינים.

עתירה נגד הרשעת ח"כ מוחמד ברכה

מרכז "עדאלה" הגיש בשבוע שעבר לבית המשפט המחוזי בתל-אביב ערעור על החלטת בית המשפט השלום להרשיע את ח"כ מוחמד ברכה, יו"ר חד"ש, בעבירת תקיפה של פעיל ימין במהלך הפגנה נגד מלחמת לבנון השנייה (2006). האישום בו הורשע ח"כ ברכה היה חלק מכתב אישום שהוגש נגדו בספטמבר 2009. ב-23 במאוס זיכה בית המשפט את ח"כ ברכה מהאישום בדבר תקיפת מסתערים במהלך הפגנה נגד גדר ההפרדה בבילעין, בשנת 2005, אולם הרשיע אותו באישום השני שיוחס לו.

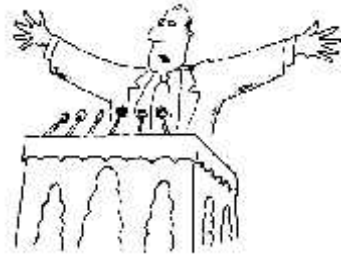
**ניתן לקבל את
"זו הדרך" מדי שבוע
בדואר אלקטרוני
או בדואר רגיל**

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205, תל-אביב, מיקוד 6126102

דברים בשם אומרם

להתחבק עם האויב

בין המברכים שהשתתפו באירוע חילופי יושב-ראש ההסתדרות ותחילת כהונתו של אבי ניסנקורן: שר התשתיות הלאומיות, האנגריה והמים – סילבן שלום, שר המודיעין ד"ר יובל שטייניץ, יו"ר סיעת הליכוד-ישראל-ביתנו וראש הקואליציה – ח"כ יריב לוין, יו"ר ועדת העבודה והרווחה – ח"כ חיים כץ (ליכוד), וצביקה אורן, יו"ר לשכת התיאום של הארגונים הכלכליים ונשיא התאחדות התעשיינים".
(הודעת דובר ההסתדרות, 30.5)

חזונה של התנועה הקיבוצית

"שיתוף הפעולה עם הגופים הגדולים והחזקים במשק הוא אחת המשימות החשובות ביותר שניצבות בפני עתידה של התנועה הקיבוצית".
(איתן ברושי, מזכ"ל התנועה הקיבוצית, הודעה לעיתונות, 29.5)

יורשו של גפסו

"לחיות כאן כיהודי זה לא פשוט. יש עבריינות מצד בני מיעוטים, וכשיש הפגנות בכפר כנא – העיר חסומה. כל ערבי שמצטרף לעיר מגיע במקום יהודי".
(אלכס גדלקין, ראש העיר החדש של נצרת עילית, ערוץ 7, 1.6)

הכנות לעונת הקיץ באילת בעיצומן

"ביקשנו 2,000 עובדים מירדן שיחליפו את המסתננים. אם נקבל 1,000 ירדנים – עדיין יישארו בכתי המלון בעיר למעלה מ-1,000 מסתננים".
(שבתאי שי, מנכ"ל התאחדות בתי המלון באילת, המקומון "ערב-ערב", 7.6)

נגד יהודים, קומוניסטים וזכויות חברתיות

"למרבחה הצער, היהודים היחידים אותם אנו רואים כיום בפולין הם יהודים קומוניסטים. זו הסיבה שלרבים מהפולנים יש תדמית מסוימת על היהודים. הם מעולם לא ראו את היהודים האמיתיים, רק את הקומוניסטים. הסוציאליסטים הם הבעיה העיקרית של כל מדינה בעולם, בין אם זה ארה"ב, פולין או ישראל. אנו חייבים להיפטר כמה שיותר מהר מזכויות סוציאליות וזכויות חברתיות, הן הורגות את הכלכלה ואת המשפחות. הן האויב של האנושות".
(ליאנוש קורוויין-מיקה, חבר פרלמנט אירופי מפולין, "אנ-אר-ג'י", 5.6)

מחאה נגד עבודות מודרנית

סיעת חד"ש בבית נבחרי הסתדרות התעקשה להעלות על סדר היום את ניצול העובדים החקלאיים הפלסטינים בהתנחלויות - והוצאה מהישיבה

בישיבת נשיאות בינ"ה, שקדמה לישיבת בית נבחרי ההסתדרות, הודיע יו"ר בינ"ה, **שלמה אביטן**, כי הוא מסרב להעלות את הנושא לסדר היום בהיותו נושא "פוליטי" ובלתי רלוונטי לפעילות ההסתדרות. **ג'מיל אבו-ראס**, יו"ר מרחב המשולש הדרומי בהסתדרות ונציג חד"ש בנשיאות בינ"ה, התעקש על ההעלאה והדגיש כי תקנון ההסתדרות אינו מאפשר לאביטן להסיר באופן שרירותי הצעות לסדר.

בישיבת בינ"ה עצמה, התעקש יו"ר סיעת חד"ש, **סוהיל דיאב**, להעלות את ההצעה לסדר, וכתוצאה מכך – אביטן הורה להוציאו מהישיבה. במחאה על צעד אנטי-דמוקרטי וכוחני זה, יצאו מהאולם כל חברי הסיעה. "חלק מחברי הסיעות האחרות אמרו לנו אחרי הדיון שהצדק עמנו, אולם בזמן אמת – הם נותרו לשבת באולם ולא הצטרפו למחאה שלנו", אמר אבו-ראס.

סיעת חד"ש בהסתדרות הגישה תלונה ליועץ המשפטי של ההסתדרות, עו"ד **יחיאל שמיר**, במחאה על כך שאביטן פעל בניגוד לתקנון ומנסה לרוקן את ישיבות בינ"ה מתוכן: "מדובר בהתנהלות הפוגעת בזכותה היסודית של סיעה באופוזיציה להגיש הצעות לסדר היום. על היועץ המשפטי לפעול כדי להבטיח שמוסדות ההסתדרות יתנהלו בצורה דמוקרטית ושקופה".

בגילוי דעת שפרסמה הסיעה, נכתב כי היא מאמינה כי חובתה של ההסתדרות, כארגון העובדים הגדול במשק, לדון בנושא אכיפת חוק שכר מינימום ובנושא מצבם ומעמדם של הפועלים החקלאיים ללא הבדל דת, גזע ומין. "אנו מביעים צער על כך שהנהגת ההסתדרות לא שותפה לזעזוע של כולנו משכר של 8 שקל לשעה – ונמשיך להיאבק נגד התופעה", נמסר בגילוי דעת של סיעת חד"ש.

שבועיים קודם לכן, דנה ועדת העבודה והרווחה של הכנסת בנושא תנאי העסקתם הקשים של הפועלים החקלאיים הפלסטינים. "מדובר במציאות בלתי אפשרית", אמר בדיון ח"כ **דב חנין** (חד"ש). "יש מי שמרוויחים 70-90 שקל ביום עבור שעות עבודה רבות. מי שרואה את תנאי העבודה בשטחים ייזכר בסרט '12 שנים של עבדות'. כיום, אנחנו מנהלים מאבק על העלאת שכר המינימום ל-30 שקל בשעה, וזאת כאשר בשטחים – אפילו את שכר המינימום הקיים לא משלמים".

סיעת חד"ש בהסתדרות העלתה בשבוע שעבר הצעה לסדר היום בבית נבחרי ההסתדרות (בינ"ה), בעניין אי-תשלום שכר המינימום לעובדים החקלאיים הפלסטינים בהתנחלויות. זאת בעקבות ידיעות שפורסמו בכלי התקשורת והתחקיר המקיף של העיתונאית **טלי חרות-סובר** ב"דה מרקר", על כך ששכר עובדים אלה עומד על 8 שקל לשעה וכי זכויותיהם הבסיסיות מופרות.

"8 שקלים בשעה, 16 שעות ביום, 7 ימים בשבוע – בלי תנאים סוציאליים"

קטע מתוך התחקיר של טלי חרות-סובר ("דה מרקר", 11.5)

השעה 11:00 בבוקר במטע הבנות הסמוך לכפר עין אליבידה בצפון בקעת הירדן. השמש כבר קופחת ואחרי פחות מעשר דקות שוטפים אגלי זיעה את הגוף כולו. רק המחשבה על החום הכבד ששורר כאן בצהרי יום של אוגוסט, מניסה את העומדים בחזרה לאוטו ולמזגן.

ג'מאל פוקהה, 54, דווקא לא מתרשם. הוא מכיר היטב את המקום שהיה ביתו השני בשלוש השנים האחרונות. הפינה של פוקהה מורכבת מעגלה ישנה שהוצמדה למכולה ירוקה, בשולי מטע הבנות. היא מוגנת רק על ידי רשת צל מחוררת ועמוסת סמרטוטים. חשמל אין כאן, לכן גם לא מאוורר. מים יש בצינור ההשקיה. חרקים באוויר יש בשפע. במקום הזה בילה פוקהה 16 שעות ביום, שבעה ימים בשבוע. המעסיק שלו, קיבוץ גינוסר, חזר 180 דונם מהמושב השיתופי הסמוך שדמות מחולה, ושתל במקום מטע בנות.

כל יום ב-14:00 היה פוקהה מתייצב למשמרת, שנגמרה ב-6:00 בבוקר למחרת. אם נאלץ לעזוב, היה מבקש מבן משפחה להחליפו, ושילם לו מכספו. חופשות לא היו, וגם לא ימי מחלה. אוכל הוא הביא מהבית, כמו גם בגדים, נעליים או שמיכה. אפילו את הפנס, שבעזרתו היה משוטט בלילות במטע כדי לוודא שאיש אינו חומד את הפרי, קנה מכספו.

עבור כל זה קיבל פוקהה 100 שקל ביום, 6.5 שקלים בשעה. הסכום החודשי עבור 30 ימים רצופים של עבודה היה 3,000 שקל. תלוש שכר? אף אחד לא נותן תלוש במקום הזה. פעם בחודש היה מגיע מנהל הענף מטעם קיבוץ גינוסר, איציק מזרחי, ומוסר לו את הכסף. הכול בשחור, במזומן – בלי מסים ובלי תנאים סוציאליים.

6.5 שקלים בשעה שילם הקיבוץ לשומר מטע הבנות הפלסטיני בצפון הבקעה במשך שלוש שנים תמימות, עד שלפני חודשיים החליט מזרחי שפוקהה לא עושה את עבודתו נאמנה. הפיטורים נעשו על המקום, מהרגע להרגע. פיצויים? המושג הזה כלל לא קיים.

לשחרר אותם עכשיו!

דברים שאמרו שלושה מחברי הכנסת של סיעת חד"ש במליאת הכנסת ב-9 ביוני, בנושא שביתת הרעב המתמשכת של האסירים הפלסטינים בבתי-הכלא בישראל.

ח"כ מוחמד ברכה, יו"ר חד"ש

ב-29 באפריל חל המועד האחרון שנקבע בהסכם בין ישראל לפלסטינים, בתיווך ארה"ב, לשחרור הקבוצה האחרונה של אסירים פלסטינים שנכלאו לפני החתימה על הסכמי אוסלו. תאריך זה חלף, אולם שחרור האסירים לא בוצע. בבתי הכלא ישנם גם ילדים ונשים, ומתוך 4,500 האסירים הפלסטינים – רובם המכריע כלא בשל סיבות פוליטיות, בגלל המשך הכיבוש.

אני, כמוכן, פוסל טרור נגד אזרחים. אולם אין פסול בהתנגדות לגיטימית לטרור העיקרי שנמצא באזורנו, והוא המשך הכיבוש הישראלי בשטחים שנכבשו ב-1967.

בין האסירים הפלסטינים, מצויים גם אסירים מינהליים, שלא נשפטו בשום ערכאה, גם לא בערכאה צבאית, ולא הוגש נגדם כל כתב אישום. אלה אנשים שישראל נמנעת מלהגיד במה היא מאשימה אותם. הם עצמם, וגם עורכי דינם, לא יודעים במה הם מואשמים ובגין מה הם מוחזקים בכלא.

מטרת המדיניות הברוטאלית של מעצרים מינהליים – לשבור את רוחם של פעילים ושל מנהיגים פוליטיים. בין האסירים מצויים גם חברי פרלמנט, שנבחר כדין לפרלמנט הפלסטיני, למועצה המחוקקת הפלסטינית.

לכן אני תובע להפסיק את מדיניות המעצרים הזאת, לשחרר את האסירים הפלסטינים לביתם, ולמנוע את המחזות של אנשים שמתים בגלל המשך שביתת הרעב. ישוחררו כל האסירים הפלסטינים לאלתר.

ח"כ דב חנין

הצעת החוק "למניעת נזקי שביתת רעב" היא הצעת חוק נוראה, לא מוסרית, לא מעשית, מסוכנת, המנוגדת לאתיקה הרפואית הבסיסית, הסותרת נורמות בינלאומיות מקובלות.

אתחיל בשאלות המוסר. פיטום של אנשים בניגוד לרצונם הוא עינוי, זה ברור לגמרי. הכנסת הזאת אסרה, ובצדק, על פיטום אווזים, אבל לדעתה – פיטום בני-אדם מותר. הגוף האנושי הוא הכלי האחרון שיש לאסיר כדי למחות, כדי להביע התנגדות. חוץ מהגוף שלו, אין כבר לאסיר שום יכולת לשלוט בשום דבר. ובגוף הזה הוא משתמש כאשר כלו כל הקיצין, ואיש אינו רוצה לשמוע את צעקתו. אבל גם את הכלי האחרון הזה הממשלה רוצה לקחת בכוח.

החוק הזה מנוגד לאתיקה הבסיסית של הרופאים. ועדת האתיקה של הסתדרות הרפואית בישראל מתנגדת לחוק, כי הוא עומד בסתירה לעיקרון הרפואי הבסיסי של "פרימום נון נוקרה" – קודם כול, אל תזיקו. החוק מנוגד גם להצהרת מלטה של הסתדרות הרפואית העולמית. בית המשפט העליון בארה"ב קבע פעם: קשה לדמיין הפרה קשה יותר של

זכות האדם לשלמות גופו ולהגדרתו העצמית מאשר האכלה כפויה. לכן, החוק הזה הוא חוק לא אתי.

נוסף על כך, החוק הזה הוא גם חוק לא מעשי. איך עושים את זה? איך מאביסים ומפטמים אדם בכוח? איך זה יראה? אתם חושבים על הצינורות שמחדירים לגוף האנושי, והאדם בכוחותיו האחרונים תולש אותם כי הוא רוצה להמשיך בשביתת הרעב? אז מה תעשו? תקשרו את רגליו ואת ידיו?

נוסף להיותו לא מוסרי ולא מעשי, החוק הזה הוא גם חוק מסוכן. הוא יגרום להסלמה ולהידרדרות ויוביל להחרפה של העימות. עוד אנשים יצטרפו לשביתת הרעב כדי להזדהות עם אלה ששובתים רעב כיום.

ראש הממשלה נתניהו הביא את בית הכלא האמריקאי גואנטמו כדוגמה למקום בו מיישמים האכלה בכפייה של אסירים שובתי רעב. בושה וחרפה שראש ממשלת ישראל נאחז בדוגמה של גואנטמו. זה כלא הידוע בכל העולם כמקום השפל, הירוד, המוקע והבזוי ביותר, ואת זה מר נתניהו מציע לנו לאמץ כמודל.

אני מציע לכנסת לדחות את החוק הזה, כדי שלא נחוקק שהוא ביזיון וכתם על ההיסטוריה של הכנסת.

ח"כ עפו אגבריה

אני לא אדבר על הפן הפוליטי של הצעת החוק להאכלה בכפייה של האסירים הפלסטינים, אלא דווקא על הפן הרפואי. עבדתי שנים רבות כרופא, ומתוקף עבודתי הייתי עד לחולים רבים אשר נאלצו להאכילם באמצעות זונדה.

את הזונדה ניתן להכניס רק כאשר החולה מורדם, ולא כאשר הוא ער ומתנגד. הכנסת זונדה לחולה ער המתנגד לכך עלולה לגרום לסתימות בדרכי הנשימה, לחורר את הוושט והקיבה ולגרום למוות.

איני סבור שמישהו מחברי הכנסת היה אדיש למראה בן משפחה שלו הסובל מהאכלה באמצעות זונדה. אז כיצד יכולים חברי כנסת להצביע בעד חוק המתיר כפיית הליך כזה על אסיר אשר שובת רעב?

אני מבקש לשלוח ברכת עידוד להסתדרות הרפואית בישראל. חשוב שיש עדיין אנשים נאורים המביעים את התנגדותם לחוק האפל שמציעה הממשלה. ממשלת ישראל מבזה את הרופאים שלה, בכך שהיא מבקשת לגרום להם לבצע פעולות נפשעות ומבישות כאלה. לאחר שהרופאים הודיעו שיסרבו לעשות כן, הממשלה בזה להם והחלה לחפש חלופות, לנסות למצוא קבלני-משנה אשר יסכימו לעשות את מה שמסרבים לעשות הרופאים האמיתיים, אלה שמרפאים בני אדם. במקום הרופאים, הממשלה מחפשת משרתים צייתנים אשר יבצעו את העבודה המלוכלכת, העלולה לגרום למותם של אסירים חסרי ישע.

את אל-עראקיב ממשיכים להרוס, אבל לא יצליחו לעקור

הזיקה של התושבים הברדואים למקום, ושאליומות לא תצליח לעקור אותם מפה. משום כך, כנראה שהשוטרים "סימנו" אותי, ולאחר שנגרתי החוצה מהמסגד והייתי מוטל בשטח, הם המשיכו להכות אותי.

נלקחנו לתחנת המשטרה באופקים, ולמעט שלושה עצורים ששוחררו קודם לכן, היינו עצורים כולנו בתא אחד, עד לדיון בבית המשפט למחרת. שוחררנו הודות לפעולתם הנמרצת של עורכי הדין **שאחודה אבן-ברי, סלים אבו מדעים וסמדר בן-נתן**. הרב אשרמן ואני הורחקנו לשבוע מאל-עראקיב, ואילו העצורים שהם תושבי הכפר – **עיד וקעיד אבו-מדעים** – לא הורחקו. **האני אבו-מדעים** נותר במעצר.

אני חושב שההתנהגות הברוטאלית של כוחות הנישול ממחישה עד כמה הם חוששים מהנחישות ומההתמדה של תושבי אל-עראקיב ותומכיהם. הם יודעים שהמאבק של אל-עראקיב יכול לשנות את מעמדם הציבורי והמשפט של הכפרים הבלתי מוכרים, ולעורר מודעות מקומית ובינלאומית לעולל שנעשה לתושבים הערבים-הברדואים בנגב. את הנחישות ואת האמונה בצדקת המאבק – שום כוח לא יכול להרוס. האווירה ביום האירוע הייתה אמנם קשה, אבל היא לא הייתה אווירה של ייאוש. כשם שהפגנות נחושות הצליחו להקפיא את תכנית פראוור, אני מקווה שהנחישות של תושבי אל-עראקיב תקפיא את הניסיון הנואל של הממשלה לפנות את הכפר, ובמקום זה – תביא להכרה בו ובשאר הכפרים הבלתי-מוכרים.

גם הפעם בית המשפט התקפל. דקות לאחר מכן, כבר הגיעה שיירה אדירה של שוטרי יס"מ, מלווים בדחפורים. הם דחפו אותנו למתחם המסגד, והתחילו להרוס בשיטתיות את המבנים הארעיים. בכפר אין מים זורמים, לכן הם הקפידו להרוס גם את מיכלי המים. הם עברו בית אחר בית, ולא פסחו על המכלאות של בעלי החיים. בין הריסות הבתים התגלגלו ציורי ילדים, שהיו תלויים על הקירות. אחד הצריפים הועלה באש, וכל האזור היה אפוף עשן שחור.

תוך כדי ההריסה הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי. פעילים שנכחו במקום ביקשו לדבר עם מפקד כוחות המשטרה, כדי שיורה לאנשיו לחדול ממעשיהם. אולם המפקד דווקא נתן הוראה להגביר את קצב ההריסה, כדי שסיפיקו "להוריד" כמה שיותר צריפים. צעקנו על אנשי "הסיירת הירוקה" ועל שוטרי יס"מ ואמרנו להם שבית המשפט נתן צו עיכוב ביצוע, עד שלבסוף חדלו. השוטרים ריכזו אותנו במתחם המסגד, והמתינו עד שבית המשפט יורה להם להמשיך. בזמן התפילה של השעה ארבע

אחר הצהריים, השוטרים פרצו למסגד והורו לכולנו להתרכז בפינה. מבלי שהייתה לנו שהות להגיב, הם החלו להכות ולפנות בכוח את האנשים. התיישבנו והחזקנו ידיים, בזמן שהשוטרים המשיכו להכות ולבעוט לכל עבר. אני חטפתי מכות בגב, בראש וברגליים. כמה מהם התנפלו עליי ועל אחרים, וגררו אותנו החוצה בצורה מאוד אגרסיבית, תוך שהם מעקמים לנו את הידיים ומכים אותנו. לפני שהתחילו המכות, אמרתי לשוטרים שאי אפשר להכחיש את

כוחות גדולים של משטרה, מלווים בדחפורים של רשות מקרקעי ישראל, הרוסו בשבוע שעבר (12.6) את מתחם בית הקברות בכפר הערבי-הברדואי הבלתי-מוכר אל-עראקיב שבנגב. ההריסה נעשתה לאחר מערכה משפטית, בסופה פסק שופט בית משפט השלום בבאר-שבע כי צווי הפינוי תקפים. מיד עם היוודע פסק הדין, כוחות המשטרה החלו בפעולת ההריסה הברוטאלית. ערעור של עורך-דינם של התושבים לבית המשפט המחוזי ברמלה הניב צו עיכוב זמני נגד הפינוי, אך זה בוטל לאחר שעות אחדות.

התושבים והמתנדבים נדרשו לפנות את מתחם בית הקברות כדי לאפשר להרוס את צריח המסגד. לאחר שהאנשים סרבו להתפנות, והמשטרה ערכה מעצרים, ונעצרו חמישה תושבים מקומיים ושני מתנדבים: הרב **אריק אשרמן**, מארגון "רבנים למען זכויות אדם" ופעיל חד"ש מתל-אביב-יפו, **יובל הלפרין**. לאחר

המעצרים והפינוי – הצריח נהרס. למחרת התקיימה משמרת מחאה בכניסה לבית המשפט בבאר-שבע, בעת שהתקיים דיון בעניינם של העצורים. מרביתם שוחררו באותו היום. באותן שעות נעצרו גם שני ילדים מהכפר, בני 13 ו-15, והואשמו ב-"בנייה בלתי חוקית". להלן דבריו של יובל הלפרין, המתאר את הריסת הכפר והמעצרים.

הגענו לכפר בלילה שלפני ההריסה, בסביבות חצות. בבוקר שמענו שההריסה נדחתה עד הצהריים בשל דיון בבית המשפט. אנשי רשות מקרקעי ישראל דרשו לבטל את העיכוב ולהתיר את ההריסה לאלתר, והנימוק שלהם היה שהם ריכזו כוחות משטרה גדולים בצומת להבים, וכיוון שהכינו מראש כוחות – צריך לאפשר להתחיל בהריסה, כדי שהכנות לא יהיו לשווא...

כמו במקרים דומים של הריסת אל-עראקיב – שנהרס זו הפעם ה-65 –

ספרד :

גוון חדש של שמאל

ש: האם מדובר בהקמת חזית רחבה שתורכב מכל מפלגות השמאל?

"אתה שואל את שאלת מיליון הדולר. האם אנו מוכנים להנהיג את ספרד יחד עם המפלגה הסוציאליסטית, אותה מפלגה האחראית לקיצוצים בתקציבי הרווחה והתומכת במדיניות הניאו-ליברלית? התשובה היא לא. לשאלה זו אנו משיבים תמיד: 'מצע, מצע, ועוד פעם – מצע'. במילים אחרות, כל מי שמוכן לקדם מצע משותף להגנת האזרח – יהיה שותף שלנו. ספק רב האם מנהיגי המפלגה הסוציאליסטית – שלאחר פרישתם מהחיים הפוליטיים, מצטרפים בחדווה למועצות המנהלים של התאגידים הגדולים – מסוגלים לספק את הסחורה".

ש: אין ספק שהמפלגה הסוציאליסטית נוטרת לכם טינה, גנבתם להם כמיליון מצביעים...

"המשבר של המפלגה הסוציאליסטית הספרדית מקורו בהתרחקותה מדרישות האזרחים ובהפיכת ההנהגה לקאסטה – לקבוצה השומרת על האינטרסים שלה ועל הפריבילגיות שלה נגד רוב העם. כך שלא מפתיע שמיליון מצביעים הגיעו למסקנה שלא יתנו להמשיך לרמות אותם".

PODEMOS

שני הכוחות – "השמאל המאוחד" ו-"פודמוס" – שיתפו פעולה בהפגנות המוניות הנערכות בימים אלה ברחבי ספרד, מאז פרסום דבר התפטרותו של המלך חואן קרלוס. הם התאחדו סביב התביעה לערוך משאל עם בדבר המשך קיומו של המשטר המלוכני בספרד, וסביב הדרישה להחליף את המלוכה ברפובליקה. הן המפלגה השמרנית שבשלטון והן המפלגה הסוציאליסטית שבאופוזיציה – מתנגדות שתיהן לדרישות אלה. זאת, חרף העובדה שבמצע המפלגה הסוציאליסטית נכתב במפורש שהיא תומכת ברפובליקה. יצוין, כי תנועת הנוער של המפלגה הסוציאליסטית משתתפת בהפגנות, בניגוד לעמדת הנהגת המפלגה.

הגידול הניכר בכוחו של "השמאל המאוחד", יחד עם הקמת "פודמוס", בתוספת הקולות שניתנו למפלגות שמאל אזוריות וכאלה שלא עברו את אחוז החסימה (כגון המפלגה הקומוניסטית של עמי ספרד) – העניקו לשמאל של השמאל בספרד כ-20 אחוז מקולות הבחורים. האם ניתן יהיה לתרגם את ההצלחה בבחירות לפרלמנט האירופי להישגים משמעותיים בבחירות הכלליות ובבחירות לרשויות המקומיות, שיתקיימו בספרד בשנה הבאה? האם יקום מערך כוחות המשלב את השמאל הוותיק עם השמאל החדש? לשאלות אלה אין כעת מענה. אולם הישג ברור אחד כבר הושג: בבחירות לפרלמנט האירופי נקטעה השליטה הדר-מפלגתית. השמרנים והסוציאליסטים, שזכו יחד ב-80 אחוז מהקולות בבחירות הקודמות, נחלשו מאוד והשיגו יחד פחות מ-49 אחוז. פרשיות השחיתות המתפרסמות חדשות לבקרים, נוסף לתמיכתם הנרחבת של הספרדים ברובם בביטול המלכה, רק מוסיפים שמן פוליטי למדורת המשבר הקפיטליסטי המכה בספרד מזה שנים.

א"ד

בסקירה על תוצאות הבחירות לפרלמנט האירופי ("זו הדרך", 22.3), צוין כי השמאל הרדיקלי התחזק דווקא בדרום היבשת, במדינות בהן משבר הקפיטליזם מכה בכל עוצמתו. ההתחזקות בלטה ביוון, שם זכתה מפלגת השמאל הרדיקלי "סיריזה" ב-27% מהקולות, והייתה למפלגה עם מספר הקולות הגדול ביותר (זאת, לעומת פחות מ-5% מהקולות בבחירות שנערכו ב-2009).

גם בספרד, גדל השמאל העקבי בין בחירות לבחירות. רשימת "השמאל המאוחד", בה משתתפת המפלגה הקומוניסטית הספרדית, זכתה ב-2009 בכ-3%, ואילו בחודש שעבר נתנו לה את קולם 10% מהמצביעים. מעניין לציין, כי נוסף לרשימת "השמאל המאוחד", בשמאל הספרדי נוצר כוח פוליטי רדיקלי חדש בשם "פודמוס" (בספרדית: "אנו יכולים"). את התנועה הקימו פעילי המחאה החברתית ההמונית בספרד (2011-2012). מנהיגה של "פודמוס" הוא מרצה צעיר לגיאוגרפיה כלכלית באוניברסיטת מדריד, **פבלו איגלסיאס**, שבעבר היה פעיל בנוער הקומוניסטי. הוא מקפיד לציין בכל ריאיון, "איננו הביטוי, בה"א הידיעה, של המחאה החברתית. אלא – רק אחד מביטוייה".

רבים רואים ב-"פודמוס" את הגרסה הספרדית של מפלגת "סיריזה" היוונית. אך גם "השמאל המאוחד", שבמרכזו הקומוניסטים, מאפיין את הפרויקט הפוליטי שלו כתרגום של "סיריזה" לשפת המעשה הפוליטי הספרדי. ישנן נקודות השקה רבות בין "פודמוס", שנוסדה רשמית באפריל 2014, לבין המפלגה היוונית הוותיקה יותר. קהל המצביעים הוא דומה (אוכלוסייה עירונית משכילה וצעירה), הרכב ההנהגה דומה, ואף קווי דמותו של איגלסיאס דומים עד מאוד למנהיגה הפופולארי של "סיריזה", **אלכסיס ציפראס**, אשר הוביל גם הוא את מפלגתו להישג בבחירות.

אגב, ציפראס ואיגלסיאס נפגשו באחרונה בבריסל, במסגרת מאמצי סיעת השמאל בפרלמנט האירופי (GUE/NGL) להרחיב את שורותיה, ולצרף את חמשת החברים שנבחרו מטעם "פודמוס" לחמשת הנבחרים מטעם רשימת "השמאל המאוחד" של הקומוניסטים.

איגלסיאס אינו מסתיר את מטרותיה של תנועתו החדשה. בריאיון שערך עמו העיתון "קורדובה" (27.5), אמר: "הקמנו את התנועה כדי לנצח, וכדי לבנות יחד עם אחרים שלטון הגון אשר ישרת את האזרחים. אנו מסוגלים כעת להקים עם אחרים כוח חברתי המוני – בשותפות עם כולם. לא נשאל אף אחד עבור מי הוא הצביע בעבר".

ספר היסטוריה ציוני שנכתב "לפי הספר"

מאת דן יהב

כבר ב-2001 פרסם בר-און את ספרו "זיכרון בספר: ראשיתה של ההיסטוריוגרפיה הישראלית של מלחמת העצמאות, 1948-1958" (בהוצאת משרד הביטחון והעמותה "לחקר כוח המגן"). בספר זה פסח בר-און כמעט כליל על הבעייתיות של מקורות הסכסוך ועל תהליך המיליטריזציה של החברה הישראלית. כתיבתו על אודות המלחמות, גורמיהן, מהלכן ותוצאותיהן – נוטה לגרסאות "הרשמיות" מבית מדרשם של "ההיסטוריונים הישנים", דוגמת אניטה שפירא, מיכאל בר-זוהר, וכו'.

גם באותן פעמים בהן מזכיר בר-און את "ההיסטוריונים החדשים", הוא מקפיד לפסול את פרשנותם למיליטריזם הישראלי. יתר-על-כן, הוא ממעט לעסוק באישי ציבור אשר שללו את תפיסת העולם הציונית (דוגמת יהודה מאנגס, מרטין בובר, ואחרים) ובארגונים שהחזיקו בתפיסות לא-ציוניות או אנטי-ציוניות (דוגמת "ברית שלום" ומק").

בר-און בוחר לדון בעיקר במלחמת 1956, בה הוא בקיא. מלחמה זו יסודה בקנוניה משולשת של ממשלת בן-גוריון עם הממשלות בצרפת ובבריטניה, שנועדה להבטיח את השליטה האימפריאליסטית בתעלת סואץ. הוא דן במלחמה זו, תוך שהוא ממקם אותה על רצף היסטורי שתחילתו שנים רבות קודם לכן. הוא מזכיר, למשל, את "מרד האלופים" במטה הכללי של צה"ל, אך אין הוא מציין שלא אחת אירעו "מרידות" של מנהיגים צבאיים נגד הדרג המדיני (למשל, בשנות הארבעים, כשהוקמו הארגונים "הפורשים", האצ"ל והלח", אשר מרדו בסמכות הנהגת

"ההגנה"). בדומה, אין הוא מזהה את ההיבט המיליטריסטי שבמציאות בה אנו חיים, המאפשר תופעות כאלה. ראוי היה שינתח את הפער בין המצב כיום לבין המצב שדמיין הרצל: "הרבנים יסתגרו בכנסיותיהם והקצינים בקסרקטיניהם".

מרדכי (מורלה) בר-און. עצמאות בצל המלחמות. הוצאת רסלינג, 2014, 277 עמודים.

בקריאת ספרי היסטוריה מודרנית בכלל, והיסטוריה צבאית בפרט, צריך תמיד להטיל ספק בטקסטים הכתובים, שמא הם חד-צדדיים ומוטים ויסודם בתפיסות עולם שגויות. הפילוסוף ברוך שפינוזה כתב: "אנשים מעלים בכתבי היסטוריה יותר את דעותיהם מאשר את האירועים הממשיים". ואילו ההיסטוריון אריק הובסבאום הזהיר באחד מספריו, כי "ההיסטוריה שנכתבה בחצר הפוליטית בוחרת בנראטיב המתאים לה".

מרדכי (מורלה) בר-און שרת כראש ענף היסטוריה בצה"ל בשנים 1956-1957, ובמקביל היה ראש לשכתו של הרמטכ"ל דאז, משה דיין. לכן, בר-און נחשב אחד המומחים ל-"מבצע קדש" (מלחמת סיני, 1956) ולהיבטי הקנוניה האימפריאליסטית שליוותה את מלחמה זו. לימים נתמנה לקצין חינוך ראשי, ואחר כך לראש מחלקת הנוער והחלוץ של ההסתדרות הציונית. ברבות השנים, נבחר כחבר כנסת מטעם תנועת רצ. כל אלה, לצד הכשרתו האקדמית, נתנו בידי כלים לכתיבה מחקרית בנושא מקורות הסכסוך הציוני-פלסטיני ותוצאותיו, כתיבה שהתאפיינה בהיותה מושפעת מהקונצנזוס הפוליטי בישראל.

חקיקה להגנת זכויות המוזיקאים

ועדת השרים לענייני חקיקה אישרה בשבוע שעבר (8.6) את הצעת החוק המגינה על זכויות מוזיקאים בישראל. ההצעה הוגשה בידי חברי הכנסת דב חנין (חד"ש) ועמרם מצנע (התנועה) ונתמכה בידי עשרות מוזיקאים, וביניהם שלומי ברכה, יהלי סובול, איתמר ציגלר, דני סנדרסון, תומר יוסף, ואחרים. על פי הצעת החוק, חוזי האמנים מול המפיקים וחברות התקליטים יוגבלו לתקופה של שבע שנים, שבסיומה יוכל האמן לעזוב את המפיק או החברה בלי לשלם קנסות כבדים, וזאת בניגוד לנהוג כיום.

"כבילת המוזיקאים למפיקים בחוזים ארוכי שנים שלא ניתן להשתחרר מהם היא נורמה פסולה", מסר ח"כ חנין והוסיף: "היא פוגעת בזכויות האדם הבסיסיות של המוזיקאים, אבל גם ביכולת ליצור בישראל מוזיקה ותרבות. אי אפשר להשלים עם המשך המצב הקיים, ולכן נדרש שינוי בחקיקה שייצור גבולות ויימנע שיעבוד חסר מעצורים של יוצרים בתחום המוזיקה. מאז שהתחלנו בקידום הצעת החוק אנחנו מקבלים תגובות רבות ששבות ומלמדות אותנו עד כמה השינוי הזה הוא חיוני ורחוק".

בכפר פרדיס: תרבות נגד גזענות

המטה למאבק בגזענות בישראל בשותפות עם המועצה המקומית של פרדיס קיים בשבת (14.6) אירוע תרבות, בסולידריות עם נפגעי פשעי השנאה המכונים "תג מחיר", ובהשתתפות אמנים רבים, יהודים וערבים.

בין המשתתפים: **אחינועם ניני וגיל דור**, הזמר ונגן העוד **עלאא עזאם**, צמד הנגנים **מהדי סעדי** בצ'לו ו**יאמן סעדי** בכינור, **אפרת פלדמן** ונגנים, **יהודה עדר** ו**איתן גדרון** (תמוז), הצ'לן **אורי נתנאל** עם הזמרים והגיטריסטים **אורלי נתנאל** ו**שמואל רונן**, ועוד.

עוד **נידאל עותמאן**, רכז המטה נגד גזענות, מסר כי האירוע מבטא את "אמונתנו המלאה באפשרות של חיים משותפים של ערבים ויהודים ושל עתיד משותף בארץ זו".

עובדות ניקיון התלוננו - ופוטרו

המועצה כיבדה בתשואות סוערות את הצעירים שסירבו להתגייס לצבא, ואשר נידונו בשל כך למאסר. אלה מהם שהיו באולם קיבלו תעודות הוקרה מטעם חד"ש.

מתחדש המו"מ בין עובדי שנקר להנהלה

ועד המרצים מן החוץ במכללת שנקר, המאגד מאות מרצים השוכתים מאז תחילת החודש, הודיע כי יחדש את המשא-ומתן עם הנהלת המכללה.

"ניכרת השפעת ואפקטיביות השביתה, החשיפה התקשורתית, ושאר הפעולות שנקטנו בהן. כעת אנו שבים למשא ומתן ומייחלים להתקדמות משמעותית", נמסר בהודעת הוועד, המאורגן במסגרת ארגון "כוח לעובדים".

האוניברסיטה העברית שוב מפטרת עובדות ניקיון כי העזו להתלונן על יחס פוגעני מצד מפקחי העבודה. שתי הנשים,

אמל ומיסא (בתמונה), עובדות ניקיון ותיקות במעונות האוניברסיטה, פוטרו לפני כשלושה שבועות מעבודתן בידי המנהל מטעם חברת הקבלן "התאמה". אותו אדם פוטר קודם לכן את מנהיגת עובדות הניקיון באוניברסיטה, **פאטמה שיתאווני**, בשל פעילותה ופעילות חברותיה נגד הטרדות מיניות מצד עובדים בחברת הקבלן ונגד יחס אלים מצד מנהל האתר. אמל, אמא ל-7 ילדים, עובדת 12 שנה בניקיון בקמפוס, ומיסא, אם יחידה, עובדת 3 שנים. שתיהן התלוננו על יחס פוגעני מצד המפקח, דבר שגרר את פיטוריהן בידי חברת הקבלן.

פעילי הפורום להעסקה ישירה של עובדי קבלן באוניברסיטה העברית קראו לציבור להפגין בפתח בית הדין לעבודה (16.6), בזמן שנערך הדיון לגבי הפיטורים, ביוזמת עמותת "קו לעובד". הפורום דורש את השבתן לעבודה של שתי העובדות, ואת סילוקן המידי של מנהל האתר.

מועצת חד"ש קוראת לבנות

שותפות פוליטית

בקריאה להקמת שותפות פוליטית רחבה ככל האפשר נגד ממשלת נתניהו, לסיום הכיבוש ולהגנת הדמוקרטיה והעובדים, יצאה מועצת חד"ש בשפרעם (14.6).

ח"כ **מוחמד ברכה**, יו"ר המועצה, ניתח את הסתירות המעמיקות במדיניות הממשלה, ואת ניסיונות הימין לעוות את המרחב הדמוקרטי. הוא הדגיש את התפקיד שמילאה חד"ש במערכות נגד העלאת אחוז החסימה, נגד חוק ההאכלה בכפיה של האסירים שובתי הרעב, להכרה בזכות הסירוב המצפוני ונגד התקציבים להתנחלויות.

איימן עודה, מזכיר חד"ש, הגדיר את תוצאות חד"ש בבחירות לרשויות המקומיות, ובמיוחד בנצרת, מהלומה קשה, המעידה על נסיגה מרדיגה במאבק האזרחים הערבים.

הגדה השמאלית

אחד העם 70, תל-אביב

ביום ה', 19 ביוני, בשעה 20:30

אנסמבל הזמרים כרמינה

בניצוחה של תם קרני

לילה

קונצרט ויזואלי-תיאטרלי-אילתורי של מוסיקה חדשה, עתיקה ועממית במגוון ז'אנרים, ממנוטורדי ועד ג'אז

תרומה לכיסוי הוצאות: 30 שקל

ביום ב' 23 ביוני, בשעה 20:00

ערב לכבוד הספר החדש

"המספח הקומוניסטי"

מאת בוריס גרויס

דברים: אדם אבולעפיה, אסתר דותן, גועם יורן,

יהושע סימון, זיוה צ'רקסקי, הדס קידר

הקרנת המסה הקולנועית "דבל טייק" של יוהן גרימונפרה

ביום ד', 25 ביוני, בשעה 20:00

דואט אהוטי

נעמי בר ואסף רוזוב

בשירי בלוז וג'אז מאלבומם החדש "התחברות"